

ОАХУ

Мнозина се кълнат, че той е най-хубавият сред островите. За нищо на света не го пропускайте.

Из „Оаху, голямото приключение“

1.

ДРЮ

21 януари

Любовните истории са като пътуване с автобус. Може да вземете експресната линия, която трае кратко и няма междинни спирки, не е вълнуваща, но ще ви отведе до желаното място. Или може да превърнете пътуването в приключение. С много прекачвания и престои, и със сляпата надежда, че ще откриете изключителното.

Лично аз пет пари не давам за изключителното, нито вярвам в сляпата надежда, но – от друга страна – тринайсетчасовият полет, за да се срещнеш с бивше гадже, едва ли попада в графата на експресното пътуване.

Хонолулу се избистря постепенно през прозорчето на самолета, назъбените канари на Диамантената глава насичат небето отдясно, пясъкът е невъзможно бял, а водата – най-синята, която може да се види.

„Ела на Хаваите – рече Сикс след инцидента, същия, който превърна обикновената ми слава в позорна. – Нека пиарката ти го извърти като резултат от изтощение.“

Бившият ми може да бъде много убедителен. Най-добрата ми приятелка Тали би използвала друга дума – опортюнист. И я използва. Нееднократно. Но пък тя по принцип има далеч по-високи очаквания от мен, иде ли реч за мъжете.

И ето ме тук, слизам недоспала и с несигурна крачка от самолета под яркото слънце и лепкавия въздух на Хаваите, готова да му дам още един шанс. Освен това упорито си затварям очите за уловката, която Сикс ми сподели с добре пресметнато закъснение, тоест когато вече нямаше връщане назад – семейството му също ще идва.

– Ето я! – чува се ентузиазирани вик и Бет, майката на Сикс, разбутва с лакти навалицата и ме прегръща, като да съм отдавна изгубената ѝ щерка, а не бившата приятелка на сина ѝ, с която се е виждала точно веднъж.

Сигурно може да мине за сладко, не знам, но в момента имам по-неотложно нещо на главата си. Трябва в спешен порядък да си съблека суитшърта, защото на летището или няма климатик, или управата смята трийсет градуса за „приятна“ температура.

– Ние кацнахме преди малко – казва тя, като все така ме притиска в обятията си – и решихме, защо да не изчакаме Дрю!

– Странно – казва мрачен глас, който бих познала навсякъде, глас, от който стомахът ми се свива, сякаш някой го е прекроил отвътре и е сбъркал с няколко номера размера ми. – Аз не си го спомням по този начин. – Вдигам поглед, още и още, чак до лицето на Джошуа Бейли, брата на Сикс, който стърчи зад майка си като сянката на смъртта, метър и деветдесет и пет сантиметра мъж, облещен сърдито. Погледите ни се срещат, веждите ни се навъсват като по команда. Той хем ме претегля с поглед, хем ме мрази, поравно. Така гледаш човек, когато планираш смъртта му, но се надяваш да мине за злополука.

– Поттиш се – казва Джошуа и прокарва пръсти през светлокестенявата си коса. Явно в неговия свят способността да се охлаждаш чрез потене, когато си прегрял, минава за недъг на характера.

– Ти пък си се наконтил като за бал – отвръщам подобаващо аз и плъзвам многозначителен поглед по бежавите му панталони с ръб и идеално изгладената риза. Боже, какъв тъпак.

Тъпак, ама секси.

Ако кармата наистина съществуваше, Джош щеше да е пълен грозник. Уви, той има очи, в които повечето мацки – тоест, онези, които не се уважават достатъчно, за разлика от мен – биха се удавили охотно, толкова бледосини на фона на тъмните му ресници, че чак изглеждат изкуствени; също съвършена костна структура и обезоръжаващо пълна долна устна. Ако си падаш по тези неща, де. Освен това е толкова нелепо висок, широкоплещест и атлетичен, че да се озовеш под него, би било като сблъсък с природна стихия.

Тоест... ако си падаш по тези неща, както вече отбелязах.

Та, въпросният гигант се обръща към изящната като статуетка блондинка зад себе си:

– Слоун, сигурно си спомняш Дрю. – Изрича името ми, като да съм отровила собственоръчно селския кладенец. Или това, или съм се опитала да свия сребърните прибори, в което той очевидно вярва отвъд всяко съмнение.

Тези двамата още ли са заедно? Сериозно? Да, бяха в Сомалия, но миналото лято Слоун се премести в Атланта, а тя е твърде праволинейна за секс по телефона. Вместо голи снимки, сигурно му праща илюстрации на фалопиевите си тръби.

Протяга ми ръка със съвършен маникюр в комплект с дървена усмивка. По блузката ѝ няма и една гънка, макар полетът им да е траял колкото моя, няма и следа от пот. Е, да си наполовина змия, явно си има и предимства, най-вече ниска телесна температура.

– Съжалявам за Джоел – казва ми тя.

Примигвам глуповато. Първо, защото съвсем съм забравила, че семейството на Сикс все още го нарича с кръщелното му име, което той мрази и в червата. И второ, защото къде, по дяволите, е тъпакът, който ми звънна преди няколко вечери и се кле напоително колко се бил променил?

Повдигам се на пръсти да погледна между тях. Не съм ниска, почти метър и седемдесет съм, обаче всички те са толкова високи, че нищичко не виждам.

– Какво?

Те се споглеждат, явно знаят нещо, което аз не знам, и стомахът ми се смъква в петите.

– Писах ти – казва Бет. – Не си ли го получила? Явно не си. Да му се не знае... На летищата вечно няма сигнал.

Свъсва чело и почва да бърника нещо по настройките на телефона си. Вероятно се надява да побутне някак въпросното съобщение. И да го получи, голям праз. Каквото и да е, вече едва ли има значение.

– Той е в затвора – съобщава ми Джош без сянка на емоция.

Прихвам. Така де, да прелетиш половината свят за ваканция със семейството на Сикс, но без въпросния Сикс, е толкова абсурдно и толкова ужасно, че няма начин да е вярно.

– Какво?!

– Просто голямо недоразумение, това е – бърза да ме успокои Бет, а Джош върти очи. – Претърсили групата на летището в Токио. Намерили марихуана в багажа на едно от момчетата и ги арестували всички. Но адвокатът се кълне, че до утре ще ги пуснат под гаранция и до три дни всичко ще се уреди.

Гледам я. Тя сериозно ли ми казва, че ще трябва да прекарам няколко дена с двойка на пенсионна възраст, която съм виждала веднъж, и с още двама, които ненавиждам, единият от които каза на майка си – уж тихо, но аз съвсем ясно го чух – да заключи семейното сребро, преди да съм офейкала с него.

Обаче никой не се смее, а Бет определено е примижала. Ако всичко това беше глупава шега, жената едва ли щеше да изглежда толкова притеснена.

Хвърлям поглед през рамо, сякаш има някакъв начин да се върна в самолета, преди мама, тате, бате и Слоун да са ме видели, но това би изисквало пътуване във времето, нещо, което аз още не съм овладяла.

Блясва светкавица на фотоапарат и главата на Джош се завърта натам. И други глави се обръщат, събира се навалица. Заради косата е, пуста да опустее. Лицето ми не е бог знае какво, от онези смътно етнически, източноевропейски физиономии, които се срещат навсякъде в Ню Йорк – високи скули и големи устни, – но дългата платиненоруса коса всеки път ме издава. Бързам да си сложа качулката на суитшърта, но вече е късно... Разберат ли, че си на летището, край на играта.

– Да тръгваме – казва Джош, оглеждайки яростно чакалнята. – Някой да хване Дрю за ръката, иначе току-виж хората с нормален ръст са я стъпкали.

– Ненормално високият ръст върви ръка за ръка с ранна смърт – отвръщам отровно аз и точа врат, за да го погледна в очите.

Той вдига вежда.

– Говориш за Синдрома на Марфан. Не се надявай прекалено.

– Бе, надявам си се аз. Стига да не се гътнеш в близките няколко дни и да ми съсипеш ваканцията.

Устните му трепват в зачатък на усмивка или на бог знае какво, но аз не бързам с танца на победата. Може би този тип просто обича да се говори за смърт.

Пробиваме си път през навалищата до лентата с багажа. Там чака Джим Бейли, бащата на Сикс. За разлика от съпругата си, той не е от приказливите и слава на бога, не налита да прегръща хората. Слага ръка на рамото ми, кимва и пита как изглежда куфарът ми. Уви, точно тогава тълпата се юрва.

Решила бях, че поне тук няма да ми трябва охрана, но ваканцията ми е започнала преди има-няма пет минути, а аз вече съжалявам за решението си. Телефони стърчат над главите на хората и записват, тикат в лицето ми разни неща за автограф – бордна карта, вътрешната корица на книга, касова бележка от пицария, ръка. Колкото до мен, аз вече страдам от първите симптоми на паническа атака – по гръбнака ми се стича пот, сърцето ми препуска, не ми стига въздух.

– Много ли беше пияна в Амстердам? – кресва някой. Друг ме пита дали съм тук, за да вляза в клиника. Уви, май всичко живо вече е гледало видеото как падам от сцената. „Дрю скача в дълбокото!“, както написа „Дейли Мейл“. Много остроумно. Броени часове след инцидента интернет се напълни с гифове, мемета и прочие дивотии. Така човек познава дали е постигнал успех – когато целият свят се обедини в усилията си да се подиграва с личните ти проблеми.

Правя крачка назад пред напора на тълпата, но без успех. Вече наистина не мога да си поема дъх, защото въздухът е станал като петмез. На крачка съм от пълната паника, когато някой ме стисва над

лакътя. Джош ме измъква от тълпата както друг би извадил давещ се от дълбока вода.

По-късно пак ще си го мразя, това е сигурно, но в този конкретен момент, докато той ме води решително към очакващия ни бус, го обичам. Никога не съм обичала толкова през целия си живот.

Вратата на буса е отворена и аз се мятам вътре. Множеството търчи след нас, хората снимат самия бус. Сякаш някой би искал да гледа точно това видео. „Показах ли ти таксито, в което се качи Дрю Уилсън?“, така ще се фукат пред приятелите си. И въпросните приятели, ако имат дори бегла връзка със здравия разум, ще отвърнат: „Че защо да го гледам, за бога? Защо ти е било да снимаш някакво си такси отвън?“

Изтикват ме към най-задните седалки, което не е добре, защото ми става лошо в кола, но няма време да се разместим.

Бусът потегля рязко. Мощното бедро на Джошуа под обтегнатия бежов плат се притиска в моето. Той целият мирише отвратително приятно. На сапун и на апетитна мъжка кожа. Явно твърде дълго съм карала без секс, щом миризмата на неговата кожа ми замайва главата и то в момент като този. Долетял е от Сомалия, за бога. Не трябва ли да вонят на самолет и на пот, като мен?

Бет ни чете за Оаху от пътеводителя си. Може ли да ти се доповръща от човешки глас? Защото нейният съвсем определено ми обръща стомаха. А от дюзата на климатика до мен въздух не достига. Притискам лице към стъклото на прозореца като някое куче.

– Здравните грижи явно са на най-високо ниво – уведомява ни тя. – Сред най-добрите в страната. – Защо ни чете за това? Идея си нямам. Да, вярно е, че в буса пътуват трима лекари – Джим, Слоун и Джош, – но лично аз бих поставила този факт рамо до рамо с онова за

„таксито, в което се качи Дрю Уилсън“ по скалата на интересните неща.

– Ще повръщаш ли? – пита ме Джош и звучи доста ужасен като за лекар. Изобщо не прилича на лекар, ако питате мен. Повече ми прилича на човек, когото наемаш да изпозастреля с дрон група цивилни.

Вдишвам плитко през носа.

– Надявам се не. – Свеждам поглед към чантата с лаптопа му. – Но може да го отвориш това още малко, за всеки случай.

Презрението му се съгъства още малко, нещо, което допреди миг ми се е струвало физически невъзможно.

– Става ти лошо в кола – казва той с равен глас. – Защо не каза нещо?

– Не знам. Може да е свързано с глутницата тийнейджърки, които ме гонеха по петите.

– Тя е точно като теб, Джош – казва Бет и се обръща със слънчева усмивка към сина си, сякаш съществува и най-малката вероятност някой от двамата ни да приеме думите ѝ като комплимент. – Прави, каквото трябва да се направи.

Той ме претегля с презрителен поглед.

– Направо сме като близнаци – казва и стисва устни. После добавя под нос: – Само дето аз не си изкарвам прехраната с кълчене.

– Аз пък не се държа гадно с хора, с които току-що съм се запознала – изсъсквам в отговор.

– Явно не помниш ясно деня на запознанството ни – измърморва той.

Стисвам зъби. Не аз попитах него дали е завършил гимназия. Не аз предупредих своята майка, че той може да офейка със семейното сребро.

– Наведи глава между коленете си – казва той. – И гледай да не ми повърнеш върху панталона.

Навеждам се и слагам главата си между коленете, точно както ме е посъветвало докторчето. Пациентите му сигурно го обожават, толкова е мил.

Дотук Хаваите са по-изтощителни и от истинския ми живот.

2.

ДЖОШ

Този урок е трябвало да го науча още от анимационните филмчета – всяка лъжа, дори премълчаването, дори тази, която си изрекъл, за да пощадиш нечии чувства, всяка лъжа рано или късно ще те издебне в гръб и ще те захапе за задника. Но не бях подозирал, че всичките ми лъже ще впият зъби в задника ми едновременно.

Допреди броени часове, в края на много дълъг полет, аз очаквах с нетърпение да прекарам малко време със семейството си на Хаваите. Добре де, нямах търпение да прекарам малко време с майка си. Очаквах да я заваря в относително добро здраве след края на последната химиотерапия, очаквах баща ми да се грижи за нея и да се преструва на нормално човешко същество, а колкото до брат ми – от него очаквах да прекалява с алкохола и да се държи по своя си начин, тоест като себичен гадняр.

Но дотук само баща ми отговаря на предварителните ми очаквания, защото майка ми очевидно не е добре със здравето, а брат ми дори не се появи. Ще ми се изобщо да не бях слизал от самолета.

Бусът най-сетне спира пред хотела. По някакво чудо, откаченото гадже на брат ми все пак не повърна, но аз въпреки това слизам от таксито по най-бързия начин и тръгвам по права линия към фоайето на „Халекулани“.

Хотелът излъчва ведрост, целият тъне в избелен камък и тиха елегантност, от онези хотели, където никой не говори на висок глас и имаш чувството, че си единственият гост. Няма опашки на рецепцията, няма никакви простотии. След само минутка вече ни водят (тихо) през лабиринт от отлично поддържани градини и чуруликащи фонтани към асансьора в нашето крило на хотела. Майка ми е резервирала три стаи, една до друга, на петия етаж. Но тя си е такава, винаги иска да сме възможно най-близо.

– Да се видим в бара в шест – казва тя, щом спираме пред стаите си.
– Ще има някакво представление по залез.

Отварям вратата на нашия апартамент, който се състои от спалня с великолепно и много голямо легло, хол, който побира маса, бюро и диван, както и дълъг балкон с изглед към Диамантената глава. В Дооха спя в палатка, в която дори не мога да се изправа като хората. За мен и наличието на тоалетна в съседство би било невиджан лукс, а тук има две бани с японски тоалетни чинии, които само дето не ти смъкват гащите.

Не мога да се сърдя на майка си, за нищо. Искала е това пътуване да бъде идеално и аз, струва ми се, знам защо. Просто ми се иска да... абе, попрекалила е. В бежанския лагер има деца, които се придвижват с инвалидни колички, сглобени от колелета на велосипед и болнични столове. Колко оборудване можем да купим с парите за тази ваканция? Колко храна?

– Не си знаел. Изобщо... – казва Слоун. Не говори за стаята. Тя дори не забелязва стаята. Не, мисли си за „нас“, макар че въпросното „нас“ ни се натрапи преди някакви си два часа.

Прокарвам пръсти през косата си. „Боже, каква каша.“

– Да – отговарям с насилена усмивка. – Но много се радвам да те видя.

Решението на майка ми да ме изненада, като покани Слоун, беше... изненада, категорично. Със Слоун се забихме, но само толкова, а после тя си тръгна от Сомалия, което за мой късмет сложи край и на нашата забивка. А сега трябва да се преструвам, че онова не ми е донесло облекчение. Сякаш не се преструвам за куп други неща.

Тя скръства ръце на гърдите си. По пътя от летището явно е подредила пъзела.

– Защо си подвел майка си, че между нас все още има нещо – казва хладно тя, – щом самият ти си на противоположното мнение?

Пъхвам ръце дълбоко в джобовете си. Трудно е да обясня на човек, който не познава майка ми, колко е вманиачена тя на тази тема. Аз и Джоел да се задомим, или поне един от нас. Подозирам, че вини собствения си кофти брак за ясно изразената неохота, с която ние подхождаме към сериозните връзки, и поне отчасти е права.

– Не исках да я разстройвам точно преди химиотерапията – отговорих. Въобразил си бях, че елегантно съм се измъкнал от онова със Слоун и елегантно съм избегнал разговора с майка си. Уви, явно съм се провалил и в двете неща.

Пиколото влиза и ние млъкваме, докато младият мъж оставя куфарите ни на пейката в долния край на леглото. Щом пиколото си тръгва, Слоун отива да отвори куфара си, мълчи. Отвътре куфарът ѝ

е като за рекламна снимка. Всичко е изгладено и сгънато идеално. Но Слоун си е такава. Спретната, прецизна, методична.

Куфарът на Дрю обаче сигурно се пръска по шевовете. Представям си как, щом го отвори, отвътре като конфети ще изригнат дантелени гащички и сутиени с къдрички. Идея си нямам защо мисля за гащичките на Дрю, нито защо си ги представям оскъдни и крайно нефункционални, обаче е факт. Обезпокоителен факт.

Слоун отваря едно чекмедже, после го затваря.

– Няма да има проблем, нали? Че съм тук?

„Ще има“ – мисля си аз. Толкова много проблеми има в момента, че дъх не мога да си поема като хората.

– Няма, разбира се – казвам аз, защото какво друго мога да кажа... „Бе, има, така че що не си хванеш самолет за Атланта?“

Тя стисва устни на тънка черта.

– Тогава ще те помоля за една услуга. Опитай се да не точиш лиги по гаджето на брат си.

Избухвам в смях.

– Да точа лиги?!

– На летището говори с нея повече, отколкото с мен. А после взе да се правиш на доктор в таксито.

– Помолих я да не повърне върху панталона ми. Това едва ли минава за висш пилотаж в лекарската професия.

Тя стисва отново устни, сякаш не е съгласна, но не вижда смисъл да спори повече. Излизам на балкона. Мда, стаята е просторна, но въздухът не стига. Боя се, че ще карам на изпарения до края на ваканцията.

Стисвам парапета и гледам сърдито съвършената гледка. Какво ще правя, мамка му? Здравословните проблеми на майка ми стигат да се удавя в тревоги и без нацупена бивша забивка, с която да дели една стая през следващите две седмици.

Балконската врата в съседство се отваря и Дрю излиза на терасата, като връзва в движение безкрайната си руса коса на опашка. Съблякла е суетшърта и сега е по потниче. Виждам леденосини презрамки на суетиен и намек за дантелки под тънката материя на потничето. Ключица, пълни устни, като да са я нажилили пчели, и толкова много гола кожа. Винаги изглежда така, сякаш дрехите трудно я побират.

А моята реакция е толкова предсказуема. Същата особена и неканена тръпка като преди. Погледът ми се стрелва към намека за дантела под потничето, само за част от мига.

„Не може да съм чак толкова отвратителен.“ А през следващите две седмици трябва да пазя поведение с цената на всичко.

– Преструвай се, че не съм тук – казва тя с вещи кафяви очи, които сякаш виждат истината под лъжите ми.

– Точно това смятам да направя – отвръщам сухо.

3.

ДРЮ

Джошуа. Дотук надминава всичките ми очаквания.

Защото очаквах да е гаден, но той е много повече от това, за бога.

Оставям го да си стои на балкона и да се блещи на Диамантената глава, сякаш му е направила нещо непростимо. Представям си го как съставя наум списък с нещата, които мрази:

Дрю

Попълзновенията срещу сребърните прибори на мама

Спящите вулкани

Пак Дрю

Леглото – бяло, пухкаво и голямо – ме зове, но аз не смея да легна. Прекалено съм уморена и няма никакъв начин да се събудя навреме за срещата с мама, тате, бате и Слоун в открития бар на океанския бряг. Затова си хвърлям един душ и излизам да се поразходя из хотела, за да не заспя.

Телефонът почва да вибрира в джоба ми, докато зяпам разсеяно едно от магазинчетата. Знам, че е Тали, още преди да съм видяла името ѝ на екрана, защото тя е от хората, които си записват номера на полета ти и проверяват дали си кацнал жив и здрав. От нея ще стане страхотна майка.

– Жива ли си? – пита тя.

Излизам навън и сядам на първата пейка, пъшкайки. Как е възможно да съм толкова схваната от седене?

– Горедолу. Познай от три пъти какво ми каза Джошуа. Какво, според теб, беше първото нещо, което излезе от устата му?

– Не барай среброто? – Тали знае всичко за запознанството ми с Джош. Сега се киска тихичко и това пооправя малко настроението ми.

Изритвам едната си джапанка и заравям пръсти в тревата. Дори тревата в „Халекулани“ е по-тиха и по-изискана от всяка друга трева.

– Точно това щеше да каже, несъмнено, ако си бяха донесли среброто. И защо изобщо дрънка за тъпото сребро? Не разбирам.

Това не е ли отживелица? Прибори за хранене, хората си ги слагат в устата, за бога. Дори диамант да е, не бих го докоснала, ако си си го слагал в устата, какво остава за метал, дето си си го слагал в устата. Както и да е... не беше за среброто. Каза „поттиш се“, така, както друг би казал, че ти тече кръв. Сякаш... сякаш е нещо, което свестните хора не правят.

Тя се засмива. Тали по принцип обича да се смее и го прави с повод и без повод, а сега, когато носи така нареченото бебе на медения месец, макар бебето да е било в пещта доста преди началото на медения месец, съвсем го е ударила през просото.

– А ти несъмнено си отговорила с характерната си сдържаност – казва тя, след като спира да бълбука.

Облягам се назад и зяпам разсеяно хубавата бяла рокля на витрината. Изящна и момичешка, каквато аз никога не бих облякла.

– Много бях любезна с него, ако искаш да знаеш. Така мисля... Не съм много сигурна, реално, защото съм уморена до смърт и някои неща ми се губят, но смятам, че се държах като зрял човек. Както и да е, кажи за бъдещия ми кръщелник. Как я кара?

– По-зле си и от Хейес. Изобщо не се знае дали е момче. Но за да отговоря на въпроса ти, Тя е малко чудовище, което – според продавачката в магазина – ми краде красотата. Точно това ми каза, буквално. „Познавам, че е момиче, защото ти краде красотата“, край на цитата. Ти каза ли вече на Дейвис, че няма да влизаш в клиника?

Ох, вярно. Мениджърът ми използва връзките си да ме вкара в някаква скъпарска клиника за детоксикация в Юта, което сигурно звучи страхотно за външния наблюдател, благородно и прочие, обаче Дейвис го направи, без да ме попита, а и аз нямам нужда от никакви клиници. При това още не са свършили шестте седмици

почивка между турнетата, така че скъпият ми мениджър за разнообразие не може да ме заплашва с любимите си фразички като „нарушение на договора“.

Прибирам косата си зад ухото.

– Предполагам, че и сам ще се досети, като не слеза от самолета.

– Ще ми се да го уволниш, честно. Животът ти е пълен с мъже, които искам да фрасна в лицето! – Стягам се, защото знам какво ще ме попита. И аз ще трябва да призная, че Сикс дори не се е появил на Хаваите, което е що-годе простимо само ако призная, че са го тикнали в затвора, но Тали явно е зацikliла на темата за ужасния ми мениджър. – Обади се на Бен, моля те. Той е гениален адвокат. Да не говорим, че Хейес му вярва, а той не вярва на никого.

– Вярва на теб – напомням ѝ аз.

Ясно чувам усмивката в гласа ѝ.

– Което е добре, предвид че съм му съпруга.

Тали и Хейес? Те са от двойките, за които пътуването е приключение. От онези, които не знаят какво предстои, но не се боят от дългия път. Бракът е нещо вълнуващо и за двамата им, а аз, като ги гледам, изпадам в тих ужас.

Защото онова, което те вълнува, по правило ти причинява силна болка, когато рано или късно го изгубиш.

Мама, тате, бате и Слоун вече са в открития бар на океанския бряг, когато аз се довличам за ежедневното вечерно шоу на хотела. Слоун все така е облечена като за курс по данъчни врътки за богати тъпаци, но Джош се е преоблякъл в тениска и къси бежови панталонки и аз не успявам докрай да си обясня леките спазми в корема, които ме застигат при вида на тази гледка – проснал се е на стол, който му е

възмалък, а добре очертаните му бицепси са на показ. То е като да чуеш за нечий фетиш и пикантната клюка да те изпълни с погнуса и гъдел едновременно.

Сядам на празния стол до Бет, която ми се усмихва, като да съм любимият ѝ човек на света.

– Има ли новини за Сикс? – питам аз.

Тя поклаща глава и в очите ѝ пробягва тревога.

– Няма как да ни се обади от ареста, а едва ли ще го пуснат под гаранция преди утре сутринта. Поддържаме връзка с адвоката му. Искрено се надявам, че няма да изпусне целия ни престой на Оаху, но все ще измислим нещо.

Гледам я и мигам ли, мигам. На летището беше казала „три дни“, а по план ще сме на Оаху през първите шест. Изпълва ме неприятното предчувствие, че Бет е от онези неуморни оптимисти, които подхранват надеждите си безпочвено, редактират собствените си желания така, че да паснат на поредната пречка, а накрая, когато всичко се провали, стигат до извода, че така е „най-добре“.

– Но дори да не успее за Оаху, има и други острови, които да видите заедно! – казва Бет и ме потупва по ръката. – Всичко ще бъде наред. Радвам се, че успя да дойдеш.

Кимвам, но от умора съм станала безчувствена, толкова съм изтощена, че тялото ми е в режим на самоизключване – треперя зиморничаво на двацет и пет градуса, – да не говорим, че съм самсамичка на ваканция с непознати. Освен това още не мога да се отърся от разговора си с Дейвис, който звънна да ми трие сол на главата точно преди да изляза от стаята си. „Пет пари не давам дали имаш нужда от престой в клиника, Дрю. Пука ми само как изглежда,

а определено изглежда, че имаш спешна нужда от медицински грижи. Така че гледай да се качиш на самолета.“

Накратко, нещата не са идеални.

На влизане си бях поръчала коктейл „Май Тай“ и щом сервитьорът ми го донася, Слоун вдига любезно вежда, сякаш се чуди дали идеята е добра. Аз пък се чудя дали Бет ще е все толкова доволна, че съм успяла да дойда, след като бутна Слоун в някой вулкан.

Бет поръчва няколко неща и не спира да говори за многото си планове относно ваканцията. Изобщо не прилича на моята майка, която не е нито засмяна, нито широко скроена, нито всеопрощаваща. Сикс само мрънка за баща си, който и до ден днешен смята свиренето на китара за хоби, без значение колко пари изкарва синът му от „хобито“ си, но за майка си почти не говори. Може би точно по това се познава, че има добра майка – тя е като основите на сграда, не привлича ничие внимание, но винаги може да се разчита на нея.

Но това са само предположения от моя страна. Защото не знам нищичко за добрите майки.

Забелязала, че треперя, Бет ми предлага шала си и това привлича вниманието на Джош върху моя милост. Поглежда ме съсредоточено, сякаш напълно е забравил за присъствието ми, а после стисва устни с нескрито презрение, един вид много му е неприятно, че си е спомнил. „Качи я в такси, и мацката почва да повръща – това си мисли, сигурна съм. – Изведи я навън, и почва да трепери, защото не може да регулира телесната си температура. Ако не броим кражбата на хорското сребро, в какво друго я бива изобщо?“

Все едно съм със своето семейство, което обяснява защо рядко прекарвам време с роднините си. При нормални обстоятелства бих

вдигнала рамене, но сега, предвид умората и разочарованието, нещо не ми се получава. Тази вечер не мога да махна с ръка и да си продължа по пътя. Тази вечер съм убедена, че това е съдбата ми во веки веков – да разочаровам всичко живо.

Шоуто свършва и ние се прибираме по стаите си. Слава на небесата. Леглото ме зове като сирена, но вместо това излизам на балкона. Пълната луна е увиснала над вулкана. Ето такива дивотии трябва да снимам и да качвам в Инстаграм, за да покажа на света, че поне от време на време съм трезва. Обаче умората ме надвива. Прозявам се широко и понечвам да тръгна по права линия към кревата, когато нещо привлича вниманието ми – самотна фигура на океанската дига. Джошуа. Сигурно виси там и се чуди как да впрегне мощта на океана за зли цели. След миг обаче той свежда глава и поглежда към ръцете си. Има нещо отчаяно в този жест, сякаш целият свят тежи на плещите му. Леле, сериозно ли се тревожа за него?

Доста беше разсеян тази вечер, като си помислиш. И защо не е с гаджето си сега? Не са се виждали от месеци.

Явно не само аз се чувствам самотна на това романтично пътуване за двойки.